

Karácsonyi történet az írott szó hatalmáról

Egy riport, amely kétszáz embernek hozta el az ünnepet

Két teljes újságoldalon számolt be a tarnabodi Máltai Általános Iskola és Óvoda munkájáról a Népszabadság című napilap. Valaczky Gabriella újságíró riportja a nyáron létesített új intézményt mutatja be, részletesen kitérve arra, milyen az élet ott, ahol a gyerekek száz százaléka halmozottan hátrányos helyzetű, de dolgozók az ebből adódó körülményeket nem súlyos teherként, hanem küldetésként élik át. Megjelenése után a riport sajátos utat járt be, emberek százait készítette cselekvésre.

Az „Ahová vajás kenyeret hoz a Jézuska” című írás december 11-én, szombaton jelent meg a napilap Hétfége mellékletének középső két oldalán. Először a Népszabadság szerkesztőségének tagjai gondolták hoztak adományokat a tarnabodi gyermekeknek, majd néhány olvasó is jelentkezett a szerzőnél, hogy szívesen segítene valamivel a cikkből megismert iskola gyermekein. A gyűjtés akkor vált hivatalossá, amikor Tóth Levente megbízott főszerkesztő is rábólintott, hogy a szerkesztőség a maga eszközeivel segít a tarnabodi gyermekeknek. A riport és a hozzá kapcsolódó gyűjtés híre gyorsan terjedt.

– Nem tudom, honnan jön a mentő. Az is lehet, hogy Egerből – hadarja Milibákné Veres Erika, a tarnabodi Máltai Óvoda és Általános Iskola igazgatónöje. Épp azt mesélné el a porosra szaladgált udvaron, hányféleképpen nyúlt a Heves megyei falu lakóinak hóna alá az elmúlt években a Magyar Máltai Szeretetszolgálat. De három mondatnál többet sosem sikerül egyben elmondania. Néhány perce azért csörgött a telefonja, mert az egyik felső tagozatos kislány elájult az osztályteremben.

A faluban elvileg hetente kétszer rendel az ingázó orvos, de gyakran elmarad. Ha sürgős esethez kell mentőt hívni, a helyiek nem tudhatják, hogy azt melyik településről küldik. Márpedig ebben a faluban előfordulnak a maihoz hasonló rosszulletek. A máltaiak ugyan iskolát, óvodát, játszóházat, tanodát és üzemet is alapítottak Tarnabodon, de naponta bevásárolni ők sem tudnak a nagyrészt munka nélküli családoknak. Így a 850 lélekszámú község 127 iskolása és 69 óvodása közül sokan a délutáni napköziben esznek utoljára, és a másnapi tízóraiuk először. A hétfégék is hosszabbak erre felé.

(Részlet a riportból)

A tarnabodi gyerekeket támogató gyűjtés híre közösségi oldalakon és élőszóban terjedni kezdett. A segélyakcióról sokan úgy gondolták, hiteles és fontos kezdeményezés, így napról napra nőtt a támogatók köre. Csatlakozott az egyik távközlési szolgáltató kollektívája, az egyik nagy könyvkiadó, számos kisebb cég és egy országgyűlési képviselő, de házon belüli gyűjtést szervezett az egyik fővárosi középiskola is, ahol a tanárok fontosnak tartották a diákok figyelmét felhívni arra, hogy az ország szerencsétlenebb vidékein milyen kihívások elé állíthatja a gyerekeket adott esetben egy olyan egyszerű kötelezettség is, mint az iskolába járás. A Népszabadság szerkesztősége néhány napra sajátos gyűjtőhellyé vált, a portaszolgálaton kisebb adományfogadó helyet alakítottak ki, az olvasóktól érkező adományokat külön utasítás alapján vette át az éppen szolgálatot teljesítő biztonsági őr.

– Ha nem jött volna ide a szeretetszolgálat, talán ki se nyit idén szeptemberben az iskola – vallja be a helyi cigány kisebbségi önkormányzat vezetője, Farkas József. – Tavaly többször szüneteltetni kellett az oktatást, mert tíz fok volt a teremben.

Arról nem beszél a vezető, hogy amikor a „máltai” stáb az általános iskola átvételére készült, akkor a fősősök közül többen még a nevüket sem bírták leírni. Ehhez képest most az elemiben (ahol a tanári kar többsége kicserélődött) langymelegben csillognak a folyosó hópihe dekorációi. Igaz, hogy a tanári szoba kiköltözött az udvarra egy építkezésnél használt konténerbe, mert az épület minden ficakja tele van gyerekekkel. Az is igaz, hogy a tornaterem ósdi üveglakain át beharsognak a tantermekbe a karácsonyi ünnepségre készülő cigány betlehem próbái. Viszont a falu történetében először külön helyiségben fejlesztik az enyhe vagy középszintű értelmi fogyatékos diákokat és a tanulási nehézségekkel küzdőket. Itt most táncot tanítanak, lovari nyelvet meg angolt, beindult az úszásoktatás és a terápiás lovagoltatás. Szeptember óta a szülői értekezletek is eltérnek a hagyományostól: mivel az iskola nemcsak a gyerek tanulmányaiért, hanem gyakran egész családok életéért kénytelen felelősséget vállalni, a termekben újabban nemcsak apukák, anyukák meg osztályfőnökök ülnek, hanem pszichológus, gyermekvédelmi és néha rendőr is.

(Részlet a riportból)

Néhány nap alatt másfél millió forint értékű adomány gyűlt össze, ruhák, játékok, élelmiszerek, csupa új, minőségi és praktikus holmi.

A háromszázezer forintot is meghaladó készpénzadományból az újságíró egy kisteherautóra való tartós élelmiszert és 47 kiló mandarint vásárolt. (Amikor a zöldséges meghallotta, hová viszik a gyümölcsöt, előkapott egy szatyrot és telepakolta mindenféle ajándékkal, mondván, ő is szeretne valamit adni a tarnabodi gyerekeknek.

Az első ajándékokkal megrakott gépkocsi a riport megjelenése után érkezett Tarnabodra, majd december 16-án három megrakott kisteherautó követte. Az ajándékok szortírozása és csomagolásába csaknem a teljes tanári kar bekapcsolódott.

Hiába mesélné el a világeletemben cigány gyerekek között dolgozó Milibákné Veres Erika, hogy amit ezektől a fiataloktól kapni lehet, azt egy „normális” iskolában soha. Többet mond, ahogy egy osztályterembe lépünk, és kiugranak a padokból a harmadikosok. Egyszerre négyen ölelik át Erika derekát. Később a folyosón egyik 16 évesét vonja magához az igazgatónő. – Hihetetlenül büszke vagyok erre a gyerekre. Csak néhány hete jár az uszodába, és legutóbb hosszában átúszta a medencét. Jól van, fiam, mehetsz most már – bocsátja el a vezetőnő az erősen borostás nyolcadikost.

– Ez a gyerek 16 éves, végigbukdácsolta az életét, soha meg nem dicsérték semmiért. Most hetente egyszer sugárzó arccal jön haza az uszodából. Ezt a munkát nem lehet megfizetni. De belefáradni is tilos. Még akkor is, ha otthonról időnként ki akarják tagadni az embert, amikor a hét öt munkanapjából négyen este 10 után esik haza.

(Részlet a riportból)

Az ajándékokat december 20-án osztották ki. Az iskolában összeállított névsorba azokat a gyerekeket is felvették, akik sem óvodába, sem iskolába nem járnak, így kétszáznál is több név került a megajándékozandók listájára. Ez nyolcvan családot jelentett. A 2011-es év utolsó tanítási napját karácsonyi ünnepség és óriási ajándékosztás tette emlékezetessé. A szülők délelőtt 11 órakor felsorakoztak az intézmény kapuja előtt, a nagyobb családok nagyobb csomagot kaptak, de a kétgyermekes anyukák is több szatyorban vitték haza az ajándékot. De gondosan válogatott ajándéksomagot kapott az összes óvodás gyermek és iskolás is.

Délután az egész falu az iskola vendége volt egy tál meleg ételre és a gyerekek ünnepi műsorára.

Képgalériánk az utolsó tanítási nap hangulatát próbálja visszaidézni.

A [Népszabadság riportja](#) teljes terjedelmében itt olvasható.